

РОЗДІЛ 1

Щойно Стів Грант повернув за ріг паркінгу позаду продуктового магазину «Маркет енд Делі» у Блек-Спрінзі, як побачив, що на Катаріну ван Вайлер наїхав старовинний голландський вуличний орган. На якусь мить він вирішив, що то був оптичний обман, адже внаслідок удару жінка не впала на асфальт, а розчинилася у дерев'яних завитках, оперенні ангельських крил і хромованих органічних трубах. Марті Келлер, виконуючи інструкції Люсі Еверетт, штовхав орган фаркопом на задньому ході, потім загальмував і наїхав на Катаріну. І хоча звуку удару не було чути, так само як не було видно жодної краплини крові, вмить звідусіль позбігалися люди, керовані якимось почуттям невідкладності, як це бувало завжди, коли траплялися нещасні випадки. Щоправда, ніхто не кинув свого пакета з покупками, щоб допомогти жінці піднятися... бо ж була одна річ, яку жителі Блек-Спрінга цінували понад невідкладність. Вони завбачливо робили все, що тільки могли, аби тільки зайвий раз не втручатись у справи Катаріни.

— Не підходь близько! — закричав Марті й перепинив рукою шлях маленькій дівчинці, яка наближалася

* Голландський вуличний орган є різновидом катеринки, але від решти подібних механізмів відрізняється суттєво більшими розмірами. Орган пересувається на колесах, має набір труб і молоточків та програє перфокарти з дуже цупкого картону. Наразі вуличні органи переживають у Нідерландах справжній ренесанс. (Тут і далі прим. пер.)

боязкими кроками, в захваті від розкішного велетенського механізму, а зовсім не жахливого випадку, що стався на її очах. Та й Стів уже зрозумів, що то був зовсім не нещасний випадок. У тіні під органом він побачив пару брудних ніг і заляпаний багнюкою поділ Катаріниної сукенки. Він поблажливо посміхнувся. Отже, то був не оптичний обман. А за дві секунди над паркінгом уже ревіли акорди маршу Радецького.

Втомлений, але задоволений собою, Стів притишив ходу. Він вже майже завершив велике коло: п'ятнадцять миль уздовж національного парку Беар-Маунтін до Форт-Монтгомері, потім угору вздовж Гудзона до військової академії Вест-Пойнт, яку місцеві називали просто Пойнт. Звідти повернув додому, до рідного лісу й пагорбів. Настрій у нього був чудовий, і не тільки тому, що біг якнайкраще допомагав розслабити тіло після довгого дня викладацької роботи у Медичному коледжі Нью-Йорка у Валгаллі. Чудовим настроєм він завдячував передусім чарівному осінньому вітерцеві, що линув з-за меж Блек-Спрінга, наповнював легені чистим повітрям, а натомість відносив на захід від міста його неприємний запах. Звісно, все це існувало тільки в уяві Стіва, адже насправді повітря у Блек-Спрінзі не мало жодних недоліків — принаймні таких, які показав би хімічний аналіз.

Музика привернула увагу кухаря з ресторану «Реберця від Рубі». Він залишив свій гриль і разом з іншими глядачами підозріло придивлявся до органа. Стів обійшов їх, витираючи рукою піт із лоба. Коли він побачив, що ідеально лакований бік інструмента насправді становив собою обертові двері й ці двері були прочинені, то вже не міг стримувати посмішку. Всередині орган був повністю

порожній, аж до самої осі. Катаріна нерухомо стояла в темряві. Люсі зачинила двері й заховала її від людських очей. Вуличний орган знову перетворився на звичайний музичний інструмент. До того ж він ще й грав.

— Отже, — спитав Стів, усе ще важко дихаючи і тримаючи руки на стегнах, — Малдер і Скаллі знову наповнюють скарбницю?

Марті підійшов до нього й посміхнувся.

— Суцільний блеф. Знаєш, яка ціна цим покидькам? Кажу тобі, вони будуть заощаджувати на копійках, поки не завершать. — Він крутнув головою у бік органа. — Стовідсоткова підробка: копія органа з Музею старої Голландії у Пікскілі. Непогана, еге ж? Під усією цією мішурою — звичайний причеп.

Стіва це вразило. Тепер, придивившись, він побачив, що, дійсно, фасад органа був мішаниною нудних порцелянових фігурок і недбало приклеєних погано пофарбованих цяцьок. Навіть труби були насправді не хромованими, а покритими поліхлорвініловим лаком із позолотою. Та й сам марш Радецького здавався недолугою ілюзією за відсутності чарівного зітхання клапанів та тьопання музичних перфокарт, притаманних старовинному інструменту.

Марті відгадав його думки і продовжив:

— Еге ж, такий собі айпод із здоровезним мікрофоном. Поставиш не той плейлист — і буде тобі хеві-метал.

— Здається, це одна з ідей Гріма, — засміявся Стів.

— Атож.

— Мені здалося, задум полягав у тому, щоб відвернути увагу від неї?

Марті знизав плечима.

— Ти ж знайомий зі стилем цього майстра.

— Його зроблено для публічних заходів, — сказала Люсі. — Коли проходять виставки або фестивалі, на яких багато Чужинців.

— Ну, щастя тобі, — Стів посміхнувся, готуючись бігти далі. — А може, заразом збереш і трохи грошей.

Він легко біг останню милу, прямуючи додому вниз по Діп-Голлоу-роуд. Музику вже не було чути, але марш Радецького продовжував звучати у нього в голові в ритмі його кроків. Що ж, зате Стів перестав думати про жінку в темряві, в череві вуличного органа.

Прийнявши душ, Стів спустився сходами і побачив Джоселін за столом у їдальні. Вона закрила ноутбук. З легкою усмішкою на вустах, в яку він закохався тридцять три роки тому і яка в неї, ймовірно, не зникне, скільки й віку, попри зморшки, яких стає дедалі більше, та мішки під очима, які вона називала «кишеньками для тих, кому за сорок», Джоселін сказала:

— Досить уваги бойфрендам. Наразі черга мого чоловіка.

Стів посміхнувся:

— І як же його звати цього разу? Рафаель?

— Авжеж. І Роджер. Я покинула Новака, — вона встала й легенько обвила руками його талію. — Як пройшов твій день?

— Він мене виснажив. П'ять годин лекцій поспіль і всього одна двадцятихвилинна перерва. Попрошу Ульманна, щоб або змінив мені розклад, або повісив акумулятор над кафедрою.